

Sobre l'Escut de la Ciutat

Ponència de
Josep Estrada i Garriga

El dilluns passat, dia 6, a les 22'15, va tenir lloc a la «Casa de Cultura Sant Francesc» la sessió ordinària del mes de Novembre, del «Centre d'Estudis de l'Associació Cultural de Granollers», figurant a l'ordre del dia una ponència sobre el tema: «Comentaris a l'entorn de l'actual escut de Granollers», a càrrec del membre numerari En Josep Estrada i Garriga.

Es començà la seva ponència, explicant unes quantes generalitats sobre la ciència heràldica, en el coneixement de les quals ells les creu indispensables per a comprendre més bé el problema que planteja l'ús d'un escut correcte per a Granollers.

Tot seguit passà a exposar els primers exemplars d'escuts locals, sobresortint els que tenien un ocell —un corb— en el centre de l'escut, molt possiblement procedent de la casa dels Corberes, de Llinars, que aleshores exercien uns drets feudals sobre la vila de Granollers.

El ponent entrà en una sèrie de consideracions sobre si l'ocell és un corb o una gralla, decantant-se, en definitiva, a favor del corb.

Tot seguit, passa a estudiar l'Heràldica local a partir del segle XVI, a principis del qual s'imposa un nou tipus d'escut, amb les quatre barres solament i amb un ocell a cada costat de l'escut, en posició d'aguantar-lo. El més vell d'aquest model d'escut és de l'any 1515. El segueix el de la Porxada, de l'any 1586, que per la seva estètica i la finor de les seves línies gòtiques tindrà una molt forta acceptació no tan sols durant el segle XVI, sinó també modernament durant els últims 50 anys.

Mentrestant, comença a fer la seva aparició un tercer model d'escut, quarterejat en creu fent quatre parts, amb les barres de Catalunya en el primer i quart, quarters i un ocell al segon i tercer. Aquest escut durarà uns 300 anys, fins a l'any 1921 a partir del qual comença a introduir-se de nou, en publicacions locals, l'ús de l'escut de la Porxada. A l'any 1931, el seu ús ja s'ha generalitzat, sobretot a l'Ajuntament.

El ponent passa a analitzar la vallada actual de l'escut de la Porxada, opinant que, malgrat el seu gran pes històric —per altra banda, no superior al dels quatre quarters—, des d'un punt de vista estrictament heràldic, no es pot considerar exactament representatiu de la vila de Granollers,

Comentaris d'urgència

Volem l'Estatut

El clam reivindicatiu de l'Estatut d'Autonomia ja s'ha materialitzat en un text d'avantprojecte, confeccionat bàsicament a Sau, per la Comissió dels vint parlamentaris catalans, de la qual forma part (cal anotar-ho per a satisfacció de tots i també per a la Història) el granollerí Josep Verde.

A l'hora que se'ns demana d'entregar els originals per al número del setmanari, només hem tingut temps de llegir l'articulat del text a corre-cuita, de manera que no podem entrar en detalls sobre el seu contingut.

Direm, però, que la primera impressió és satisfactòria.

S'ha fet una bona feina. Es poden, com és natural, millorar certes coses, i, al nostre parer, se'n podrien modificar d'altres, de les quals coses ens plaurà ocupar-nos en una altra ocasió. No obstant, podrem donar-nos per satisfets si no empitjora en els tràmits que falten seguir fins que arribi a ser Llei.

Conté una sorpresa francament desagradable: La disposició transitòria cinquena. En llegir-ne el redactat m'ha semblat observar en el rostre dels leïsladors de l'any 1833, un somriure irònic.

Donya Maria Cristina, en nom de la seva «muy cara y excelsa hija la Reina Isabel II», encara continua manant que «Cataluña se divide en cuatro provincias», i les cròniques dels debats i les votacions de la Comissió redactora ens diuen que aquesta prolongació de la vigència de «las cuatro provincias» ha estat una imposició (ben democràtica, certament, ja que es basa en la majoria de vots) de socialistes i comunistes, em temo que basada en criteris purament electoralistes.

Segons aquesta disposició transitòria, l'elecció de Diputats al Parlament de Catalunya es farà per llistes provincials, igual que el 15 de juny del 1977. Les comarques, doncs, no tindran representació parlamentària.

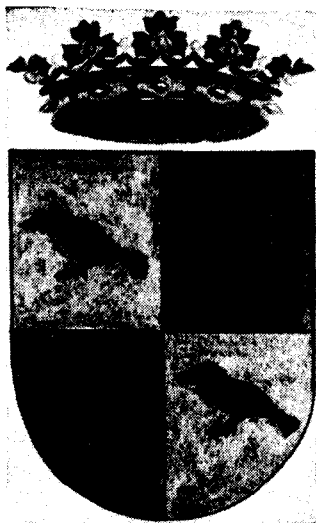
Després de tants planys per la divisió provincial i de tantes queixes contra el centralisme, ara resulta que proposem un Estatut barceloní i provincial.

És, només, un avantprojecte, i els diputats i senadors catalans poden, encara, modificar el plantejament de la qüestió. Seria una llàstima que no ho fessin.

C. U.

ja que les quatre barres que omplen aquell escut no són, per cap motiu, privatives de Granollers, sinó que simbolitzen a tot Catalunya.

Si la missió d'un escut és servir de suport dels senyals o armes parlants d'un llinatge, d'una població, etc., i

L'Escut reivindicat per la Ciutat

l'emblema heràldic de Granollers és un còrvid —un corb o una gralla— no hi ha dubte que aquest ocell ha de figurar, com sigui, dins de l'escut i mai fora, on no té cap valor i pot ser substituït en qualsevol moment per un altre ornament, sense cap limitació

El ponent acaba reivindicant per a Granollers el següent Escut d'Armes, que, al mateix temps que reuneix, en la seva opinió, tots els condicionaments històrics i heràldics, també serveix per a individualitzar el Municipi i distingir-lo perfectament de tots els altres.

Camper quarterejat en creu: primer i quart cantons en argent, un corb de sable (negre); segon i tercer cantons en or, quatre pals de gules (vermell).

L'Escut d'Armes de l'Ajuntament de la Ciutat de Granollers ha de timbrar-se amb una Corona reial d'Aragó, oberta, composta de vuit florons (cinc vistos) de fulles d'acant, interpolats de perles, sense cap més aditament.

Acabada la ponència, tingué lloc un col·loqui, que resultà molt animat, en el qual hi prengueren part la majoria dels assistents.